

„Jo, som nu forleden Aar, da han skulde ha'e sig et Par nye Køreheste. Saa lod han et Ord falde om, at nu kunde han ikke godt forsvare for sine Børn at blive her længere, han maatte til at søge om et federe Embede. Saa blev Folk jo forskrækkede og skillingede sammen baade til Wienervogn og Bæster. Og det var endda knap nok, at han sa' Tak for det. Han syntes sagtens, at det var saadan Folks Skyldighed. — Har De hørt, hvad Pastor Fjaltring kalder ham?“

„Nej.“

„Grosserereren.“

„Hvad skal det sige?“

„Ja, jeg forstaar det heller ikke. Men — løjerligt nok — jeg synes alligevel, at det passer.“

Per sad en Tid tavs og saae ud paa Røgen fra Piben.

„Hvad synes De om hans Datter?“ spurgte han saa.

Forvalteren grinede igen.

„Jeg finder hende rigtig pæn.“

„Ikke mere?“

„Saa siger vi altsaa sød.“

„Præmieværdig? Er det ikke det Udtryk, De plejer at bruge?“

„Naa ja, — efter min Mening er Frøken Blomberg alligevel en Kende for højrumpet.“

Per trak uvilligt Brynene sammen. Forvalterens Tone stødte ham idag. Fyren var dog vist mere ondsindet, end han havde troet. Hans Omtale af Pastor Blomberg maatte jo være en ren og skær Bagvads-kelse.

I det samme hørte de Herskabsvognen køre ind gennem Porten. Per rejste sig og gik bort uden Farvel.

Hofjægermesterinden modtog ham inde i Dagligstuen med et højstemt Udbrud.

„De veed ikke, hvad De er gaaet glip af, Hr. Sidenius! Pastor Blomberg talte idag aldeles vidunderligt.“

Men Per hørte ingenting. Ved Siden af hende stod nemlig Inger. Og hans Overraskelse og Glæde over at se hende var saa stor, at han blev helt forlegen derved.